

сега други сж вече хората!.. Всички работятъ.

Онзи човѣкъ, който е издѣланъ отъ камѣкъ, видѣ ли го? Той е учителя на Рудневъ. Той кръсти кооперацията Съгласие. Ние пъкъ съ това име нарекохме цѣлото село. Много мждъръ човѣкъ бѣше той. Винаги проповѣдваше съгласие и трудъ. Чешмата, ти си миналъ покрай нея, има надписъ. Чете ли го? Тамъ е записана мждростъта на учителя ни: „Чрезъ трудъ и съгласие всичко се постига!“ — Да, всичко се постига. Тукъ, който дойде, остава очуденъ и на отиване отбива се на чешмата да се напие съ живата вода на учителя.

Като каза това, непознатиятъ човѣкъ ми се усмихна любезно, хвана ме за ръка и ме поведе къмъ една голѣма къща.

Стрѣснахъ се и се събудихъ. Скорихъ; но нищо отъ това, което видѣхъ ей сега. Чуденъ сънъ!.. Да вървамъ ли на всичко това!..

Хванахъ коня, качихъ му се и бѣгамъ къмъ село. Запжихъ се направо къмъ нашата селска кооперация.

Тамъ намѣрихъ стария учителъ. Отидохъ при него и цѣлъ разтреперанъ му казахъ:

— Учителю, сънувахъ единъ сънъ ей сега!..

Той ме погледна съ кроткитѣ си очи и се усмихна. Като че ли мислеше да не съмъ се побъркалъ.

— Какъвъ сънъ?

Азъ му разказахъ всичко подробно — отъ началото до края. Когато свършихъ, учителътъ се приближи до мене. Очитъ му бѣха сега замислени, сериозни и изведнажъ се напълниха съ сълзи.

Той ми каза съ треперещъ гласъ:

— Ти Симо, си сънувалъ, не сънъ, а си видѣлъ видение.

Азъ го погледнахъ.

— Ти пи ли отъ живата вода?

— Пихъ.

Тогава той ми стисна здраво ръката, цѣлуна ме и се разплака като дете. После презъ сълзи добави:

— Симо, ти си избранника — спасителятъ на селото ни. Ти ще продължишъ тая работа. Да работимъ за тържеството на кооперацията ни!.. Това, което ти си видѣлъ, то ще стане. Съ трудъ и съгласие всичко се постига. Ти ве е си видѣлъ бждащето на нашето село. Да работимъ!.. То ще дойде!.. Да, само кооперацията е, която ще тури край на теглото, ще направи хората братя и равни членове на едно голѣмо семейство.

— Като мравункитѣ ли?

— Да, Симо... като мравункитѣ — въ едно голѣмо семейство.

